

Vouw hier →

Inleiding

Leigh Ledare (geboren in 1976 Seattle, Verenigde Staten) gebruikt afwisselend fotografie, archiefmateriaal en teksten om het menselijk handelen en sociale relaties, taboes en het fotografische te verkennen. Hij studeerde fotografie en heeft op relatief korte tijd een oeuvre ontwikkeld dat complex, bijtend intelligent en uitgesproken provocerend is. De foto's zijn vaak weelderig, met verzadigde kleuren, en verrassend mooi, maar wat nog belangrijker is: ze zijn ook verontrustend en roepen terloops vragen op over de werking van het beeld en de constructie van subjectiviteit in de hedendaagse cultuur. WIELS organiseert de eerste institutionele solotentoonstelling van Ledare, een overzicht van meer dan roo werken, met voorbeelden uit bijna alle reeksen die hij maakte, plus video's, teksten een aantal nieuwe, nooit vertoonde werken.

Het tentoonstellingstraject is bewust niet-chronologisch. De kern wordt gevormd door de eerste fotoreeks van de kunstenaar, *Pretend You're Actually Alive*. Deze reeks, wellicht zijn bekendste werk, neemt de gehele achterste ruimte van de tentoonstelling in beslag. De reeks toont het leven van zijn moeder, haar fantasieën en haar realiteit, met beelden die afwisselend levendig, teder en vreemd zijn.

Daaromheen cirkelen de projecten die eruit ontstaan zijn. Ze tonen niet alleen hoe breed Ledare's praktijk is, maar geven ook enkele aanhoudende thema's aan die er de kern van uitmaken. Al vanaf het begin heeft Ledare werk gemaakt in de vorm van reeksen. Deze duidelijk onderscheiden maar tegelijk aan elkaar gerelateerde reeksen zijn niet alleen studies van hun zichtbare onderwerpen, maar ook van de fotografie zelf: hoe ze een mediator is voor identiteit, relaties, liefde, verlies en – vooral misschien – menselijke kwetsbaarheid. Het zijn ook indicaties van de relaties van de kunstenaar met anderen – moeder, familieleden, ex-geliefden, verzamelaars, anonieme klanten, enz. – die vanaf het begin een centrale rol hebben gespeeld in Ledare's werk. Het is tegen deze achtergrond dat de kunstenaar ervoor koos om zijn eerste institutionele solotentoonstelling *Leigh Ledare, et al.* te noemen.

Vouw hier →

Alma, 2012
Oil stick and ink on c-print
89 x 63.5 cm

De tentoonstelling opent met een kunstwerk waaraan een kind heeft meegewerkt. Aan een driejarige werd een foto van Ledare's naakte moeder getoond. Hij kreeg wasco's waarmee hij naar hartenlust op het beeld mocht tekenen en krabbelen. Het is een van de talrijke werken die Ledare met kinderen maakte. Het gaat telkens om kinderen die te jong zijn om het beeld helemaal te lezen of om te een pose of naaktheid te interpreteren als iets dat erotisch, verboden, geseksualiseerd, enz. is. Het resultaat van hun gekrabbel is dat het beeld van de 'Moeder' van de fotograaf gedeeltelijk wordt bedekt, verborgen raakt achter hectisch gekleurde, door een kinderhand getrokken, lijnen. De actie confronteert het onschuldige gezichtspunt van het kind met het sociaal geconstrueerde gezichtspunt van de volwassene en roept zo vragen op over wanneer en hoe we de betekenis van beelden beginnen te begrijpen. Dit werk opent de tentoonstelling met een evocatie van de moederfiguur, fundamenteel voor Ledare's oeuvre, en van het samenwerkingsaspect dat ten grondslag ligt aan veel van zijn werk. Maar het roept ook fundamentele vragen op over wanneer en hoe we in staat zijn om de betekenis van beelden te begrijpen.

Vouw hier →

Vouw hier →

An Invitation

An Invitation (2012) bestaat uit zeven grote montages van lithografieën en een bijbehorend contract. Het project volgde op een ongewoon verzoek. Mevrouw █████, een figuur uit een prominente familie, met sociale connecties, was gefascineerd door Ledare's fotoreeks met zijn moeder en nodigde hem bij haar thuis uit. Ze gaf hem de opdracht om erotische foto's van haar te nemen, voor haar privégebruik. Ledare aanvaardde, op voorwaarde dat ze hem twee reeksen van beelden liet maken, een voor haar gebruik en een voor zijn gebruik, met het voorbehoud dat ze op de foto's die hij gebruikte anoniem zou blijven. Elke dag die hij doorbracht bij de vrouw en haar man maakte hij een naaktfoto van haar. Voor de reeks die daaruit voortvloeide, drukte hij bovenop elke foto een uitvergrote kopie van de voorpagina van de New York Times af, die telkens overeenstemde met de dag dat hij de originele foto had genomen. De combinatie toont een juxtapositie van de buitengewone en alledaagse gebeurtenissen die publiekelijk zijn vastgelegd in de tekst van de krant, met de erotische poses en het privéinterieur van de anonieme vrouw. Het geheel gaat vergezeld van een contract van zeven pagina's dat Ledare opstelde met de hulp van advocaten, om zo de voorwaarden van de overeenkomst – het uitgangspunt van het werk – te garanderen.

Volgende pagina: *An Invitation: Tuesday, July 26, 2012, 2012*
Photolithograph on archival newsprint, silkscreen, pencil
144.8 x 76.2 cm

Vouw hier →

Vouw hier →

Vouw hier →

Personal Commissions en Collector's Commissions

Voor de werken uit zijn reeks *Personal Commissions* (2008) zocht Ledare naar krantenadvertenties die vergelijkbaar waren met de advertenties die zijn moeder, op zoek naar mannelijke weldoeners, in de *Seattle Weekly* plaatste. Het gaat om nauwelijks verholde verzoeken om steun, in ruil voor erotisch gezelschap. Hij nam contact op met de onbekende vrouwen die de advertenties hadden geplaatst en stelde elk van hen voor een vergoeding te betalen om ze bij hen thuis te ontmoeten. Daarop konden ze hem aankleden, een scène ensceneren en hem fotograferen. De titel van elk stuk, die de oorspronkelijke tekst van de advertenties citeert, maakt niet alleen de basis van de transactie duidelijk, maar onthult ook waar de vrouwen in elk concreet geval aanvankelijk naar op zoek waren.

De reeks sluit aan bij de *Collector's Commissions* (2008, lopend project) waarin volgens een soortgelijke logica aan verzamelaars wordt gevraagd om Ledare temidden van kunstwerken uit hun collectie te plaatsen. Zij kiezen zijn pose, de locatie, de voorwerpen waarmee hij dient omringd te worden, en fotograferen hem dan. De twee projecten functioneren als spiegels. Daarbij stelt de laatste reeks de begeerte, de praalzucht en de macht bloot die bij het verzamelen komt kijken. De voorgeschreven plot die het protocol voor de beelden en de verborgen economische implicaties van beide projecten bepaalde, is er ook de cruciale achtergrond voor. Wat ook belangrijk is, is dat de twee projecten Ledare in een positie plaatsen die gelijkaardig is aan de positie die zijn moeder voor zichzelf had opgebouwd: hij wordt het onderwerp [*subject*] van de foto en het bereidwillige voorwerp [*object*] van het verlangen van iemand anders.

Volgende pagina: *Personal Commissions: 'Let the Good Times Roll. 1 Blond, 53 yrs old, curvy, buxom, slim, clean, petite. No diseases or drugs. Seeking healthy, honest, reliable, financially secure younger man for discreet sensual fun. Ext#1084', 2008*
C-print, 50.8 x 36.2 cm

Vouw hier →

Vouw hier →

Vouw hier →

Vouw hier →

WIELS

Leigh Ledare, et al.
08.09 – 25.11.2012

De tentoonstelling bevat beelden van expliciet seksuele aard.
Curator: Elena Filipovic
Assistant curator: Fiammetta Griccioli

Openingsuren
Woe – zo 11–18u
Nocturne 11–21u (elke 1ste en 3e woe v.d. maand)
Gratis toegang elke 1e woe v.d. maand

Aanvullend programma van geleide bezoeken door de kunstenaar en curator, lezingen en andere evenementen. Een rijkelijk geïllustreerde catalogus, met bijdragen van Elena Filipovic, Nicolás Guagini en David Joselit, begeleidt de tentoonstelling. Meer info op www.wiels.org

De tentoonstelling is georganiseerd in samenwerking met Kunsthall Charlottenborg, Kopenhagen. WIELS dankt zijn partners voor hun steun in 2012.

Met steun van de Vlaamse overheid

WIELS CLUB DUUEL LEON ECKHMAN levis fmbussel DELVAUX

arte metDMorgen La Libre SOBRA Klara Knack weekend FOCUS LOR VIP hyperland FOCUS L'Espresso L'Espresso L'Espresso

WIELS dankt alle verzamelaars die de kunstwerken uitleenden en zo deze ambitieuze tentoonstelling mogelijk gemaakt hebben.

Cover: Leigh Ledare, *Mom and Catch 22*, C-print. All images courtesy of the artist, Pilar Corrias Gallery, London en Office Baroque, Antwerpen

Vouw hier →

Pretend You're Actually Alive

Pretend You're Actually Alive (2000–08), het bekendste en tot nu toe meest subversieve werk van Ledare, werd in een tijdspanne van acht jaar gemaakt in samenwerking met zijn moeder. In de beelden biedt ze zichzelf ontwapenend expliciet aan, zowel aan camera van haar zoon als aan het onbekende publiek dat de beelden ziet. Ze verschijnt in de meest compromitterende poses, verdiept in de meest private handelingen, ze poseert en performt naakt voor de camera, af en toe met een seksuele partner. Het resultaat is verontrustend, even aangrijpend als onthutsend. In de geschiedenis van de fotografie is er weinig wat hiermee kan vergeleken worden.

Ondanks de flagrante beelden zit er in deze foto's vaak meer dan wat ons op het eerste zicht choqueert. Sommige details geven een onverklaarbare ernst aan de vreemdheid van de foto's, een vreemdheid die zelfs nog minder verklaarbaar is. Bovendien zijn de titels suggestief: de 'Mom' (mama)-noemer, die zo vaak opduikt, maakt van de afgebeelde Tina Peterson zowel een universeel als een specifiek iemand. Zeker, zij is de moeder van de fotograaf, maar 'Mom' is ook een stand-in voor de categorie van moederschap op zich. De foto's worden begeleid van een papieren spoor van het vreemde gedeelde leven van moeder en zoon, zoals het wordt gezien via dagboekachtige notities, met de hand gekrabbelde documenten, zorgvuldig bewaarde tijdschriftpagina's, oude foto's en andere efenere objecten die de schrille naaktheid van een aantal beelden contextualiseren en complexer maken. Naast de schijnbaar rauwe foto's zijn er ook andere beelden in de reeks: een etherische 'Mom' met een polsbandje aan, in zacht middaglicht in de woonkamer; een familiesnapshot van moeder en zoon, terwijl zij hem helpt zijn das te knopen voor een *high school dance*; ziekenhuisbeelden van Ledare's stervende grootmoeder; zijn nieuwe vrouw op hun trouwdag, die onschuldig, opgewekt en in het wit gekleed de trap af schrijdt. Het is precies in de ambivalentie die wordt gecreëerd door het in contact brengen van deze tedere en vreemd ontroerende beelden met die andere beelden, dat de tegenstrijdige en complexe kracht van Ledare's project onthult.

Video's

Naast zijn werk met het fotografische beeld, onthult de selectie video's in de tentoonstelling de relatie van de kunstenaar met het bewegende beeld. *The Gift* (2007) bestaat uit bewerkt materiaal van de mislukte poging van zijn moeder om een soft-porno "spanking" film te maken. De originele beelden werden door de moeder aan de kunstenaar 'geschonken' toen de film een commerciële flop dreigde te worden, met het verzoek dat hij er maar 'iets diende van te maken'. Ledare, op zijn beurt, liet de schijnbaar meest afgewerkte sequenties van de film weg en behield enkel de ongemakkelijke momenten: de oorspronkelijke instructies van de regisseur aan Ledare's moeder; haar pogingen om de instructies op te volgen en er, op sommige momenten, haar eigen interpretatie aan te geven; de bewegingen van de acteurs om zich in de juiste positie te wringen, de off-screen commentaren van de filmploeg; enz.

Shoulder (2007) toont dan weer Ledare en zijn moeder in een vreemde en ontroerende video, die elke eenvoudige notie van authenticiteit in Ledare's werk ontrafeld. Voor een vaste camera, vraagt de kunstenaar aan zijn moeder om te beginnen huilen op zijn schouder, exact op het juiste moment. Maar wat begint als een schijnbaar geënceneerde handeling, mondt al snel uit in oprecht verdriet, in een aangrijpende stroom van emoties en bekentenissen. Dit alles eindigt abrupt en verwarrend, met de moeder in volledige controle, zich duidelijk bewust van de camera. Gedurende het hele proces zette ze elk vooroordeel over de waarheid en authenticiteit op zijn kop.

Vorige pagina bovenaan: *Me and Mom*, 2006, C-print, 50.8 × 61 cm

Onderaan: *Shoulder*, 2008, single channel video, 8:45 min

Volgende pagina: *Double Bind* (detail), 20 Gelatin Silver Prints, 26.7 × 39.4 cm each

Pagina erna: *Upon the Death of My Grandfather* (July 29, 2008 – August 17, 2011)

Paper, 3 pieces, 30.5 × 24.5 × 3.3 cm each

Double Bind

In *Double Bind* (2010), een zeer omvangrijk en ambitieus project, komt een andere vrouw uit het leven van de kunstenaar kijken, namelijk zijn ex-vrouw. Het is het resultaat van een vrij eenvoudige plot: Ledare ging naar een afgelegen hut in het bos en bracht er drie nachten door met zijn ex-vrouw, Meghan Ledare-Fedderly. Dit gebeurde net nadat zij met een andere man was getrouwd. Hij fotografeerde haar en betaalde haar vervolgens om er terug te keren en alles opnieuw te doen, dit keer met haar nieuwe echtgenoot, Adam Fedderly. Ledare ontwikkelde met de hand twee fotoreeksen, in totaal bijna duizend beelden. Met sommige foto's creëerde hij juxtaposities in de vorm van tweeluiken, waarbij hij zijn foto's in zwarte passe-partouts stak, die van de huidige man van zijn ex-vrouw in witte. Met de foto's die overbleven maakte hij montages of hij presenteerde ze in stapels, naast een archief van gevonden beelden, pornotijdschriften, gescheurde memorabilia en familiefoto's. Het archief hercontextualiseert de beelden, doordat het zich naast de mediafiguraties van nieuwsberichten en pulperotiek bevindt. Maar de zwart-witbeelden die de kern van het project uitmaken, vormen het bewijs dat Leigh Ledare, Meghan Ledare-Fedderly en Adam Fedderly gevangen zaten in een onhoudbare paradox, vooronderstelt door een overeenkomst – de 'double bind' uit de titel.

In één groep tweeluiken zie je hoe Meghan Ledare-Fedderly er vriendelijk, vertrouwd, verontrust of gefrustreerd uitziet, in een andere dan weer teder, wulps, speels, zich anbietend. En toch zou je bij momenten ook denken dat je gelijkenissen ziet, een zelfde soort blik, een zelfde soort liefde in haar ogen – wat natuurlijk een soort van verraad zou zijn. *Double Bind* zet de reflecties over fotografie van *Pretend You're Actually Alive* verder, en breidt ze uit: hoe het medium een mediator is voor relaties en hoe het de ongreijbare, onverklaarbare sporen van emoties, liefde, verlies, verlangen of afwijzing onthult. De reeks is ook, net zoals zoveel werk van Ledare, een aanwijzing van de relaties die de kunstenaar construeert en van de afspraken die hij maakt. De protocollen van die relaties en afspraken vormen voor hem de fundamenten van het fotografische.

Upon the Death of My Grandfather...

Aan de oorsprong van *Upon the Death of My Grandfather* (28 juli 2008–17 augustus 2011) ligt een ongewoon geschenk van Ledare's grootvader aan de kunstenaar. Voor zijn dood kocht Ledare's grootvader een grafterceel voor elk lid van het gezin en gaf hij het ticket en het certificaat van bewijs van de rechtshandeling als een geschenk aan ieder van hen. Het gebaar, een poging om de vervreemde leden van een disfunctioneel gezin fysiek in de dood te herenigen, was ook een bewijs van de naderende dood van de gever en een insinuatie van de uiteindelijke dood van elk van de ontvangers. De kunstenaar antwoordde op deze daad door dit emotioneel geladen geschenk te weigeren en zijn lege perceel aan het Museum of Modern Art in New York te schenken als een kunstwerk. Ergens tussen een aarden beeldhouwwerk en conceptuele kunstwerk, zou Ledare's beloofde geschenk van een eeuwig lege perceel vanaf de dood van zijn grootvader ingaan en vanaf het moment dat het de collectie van het museum vervoegt. Het drieluk van de documenten die deel uitmaken van het werk – grootvaders originele ticket en zijn met de hand geschreven notitie, Ledare's schenkbrieff aan het Museum of Modern Art, en een gevouwen leeg stukje papier dat staat voor het nog ontbrekende antwoord van het museum – getuigt van de complexe fiduciaire en institutionele implicaties van deze twee handelingen, van grootvader en kleinzoon, en wijst op de relationele en contractuele uitgangspunten die aan de basis liggen van al het werk.

